

ната обич, обвинението и прошката. Връзката е толкова силна, че непрекъснато излъчва символни проекции на неудоволетвореност на архетиповите очаквания. В резултат на осъзнаване и на приемане на случващите се събития "тук и сега", като рефлекс на самосъхранение и постигане на нова идентичност, като белег на вътрешен развой синът ще оправдае поведението на майката, дори ще се опита да се постави на нейно място *"Един син при известни обстоятелства може да каже, че няма баща. Една майка никога не може да каже тъй за своя син. Тя е жертвувала всичко, за да го има, и ще жертвува себе си, за да го запази."* Синът стига до идеята за свещеността на майчинската мисия на жената, която стои по-високо от всякакви морални и социални санкции.

По условие, след споделянето на тайната, Данаил трябва да се самоопредели и по отношение фигурата на бащата. Странното в случая е, че героят не проблематизира образа на бащата. Конфликтът в съзнанието му идва от поведението на майката, а не от изгубване на синовни чувства. Данаил *осиротява* в резултат на емоционалния шок от новината за *истинския си баща*. Но дълбоко в съзнанието си той *винаги* се е чувствувал син на Сава Попович, негов духовен приемник, наследил нравствените му и философски възгледи за света. В този пункт между баща и син съществува дълбоко единомислие. Синът не проблематизира фигурата на бащата, защото за него той винаги е функционирал като *"оживотворяващ дух"*, като *"представител на духовния принцип"*,⁸ като модел за личностно израстване и свободолюбие, нравствено и гражданско поведение. Поставен в ситуация на избор, Данаил ще узакони пред всички гласът на сърцето, *"бащата на своята душа, а не бащата по неизбежностите на природата..."*. Тази избор е най-голямото доказателство за дълбокото духовно родство между двамата.

Боравенето с философския и метафизичен опит, многократно надскачащ опита на буквалната събитийност, превръщат образа на Сава Попович в символ на всевиждащото и всеразбиращо присъствие на Бащата - Отец, склонен да нормализира и опрости всяко поведение извън моралния и социален закон. Не случайно

8. Пак там, с.151